

[Jørgen Gram.]

men har selv haft en del præferencer, som man vil beholde, og subsidier, der jo i deres væsen er modsætningen til frihandel og konkurrence, er blevet stærkt udbygget i dette land.

Det er klart, at Danmark, der har sin største kunde i England, må have uhyre interesse i bevarelsen af dette marked og hellere end gerne ser oprettet et virkeligt frihandelsområde, der er endnu større; men Englands forbehold ved denne nye plan vil være katastrofalt for Danmark, når hvert land for sig forbeholder sig særskilt at kunne beskytte sine egne landbrugsprodukter, medens der gives frihandel for alle andre varer.

Det er sikkert heller ikke Englands eller andre landes hensigt at ramme netop Danmark, men det bliver nu engang tilfældet, fordi Danmark står som det eneste land med den store eksport af landbrugsvarer, og når fællesmarkedsplanerne hele tiden har bygget på den europæiske sammenslutning til værn især for europæiske interesser, ikke mindst for det europæiske landbrug, får hele det såkaldte frihandelsområde jo en helt anden karakter, når England kræver sine Commonwealth-lande indirekte med i sammenslutningen. Disse oversøiske lande er netop vore konkurrenter, og det er igen specielt os, som dette kommer til at gå ud over. Det danske landbrug har, som forholdene er nu, det største besvær med selv at klare sine forpligtelser. Jeg har ladet beregne, at vor årlige eksport af landbrugsprodukter må overvinde et beløb på 400 mill. kr., 500 mill. kr. eller 600 mill. kr. i form af told og afgifter, inden de pågældende produkter er nået frem til aftagerlandenes forbrugere. Det er ikke helt let nøje at beregne disse beløb, for der er derudover subsidierne i aftagerlandene at tage hensyn til. Dette er en svær belastning for det danske landbrug med de omkostninger, vi har.

Vi ved, at den danske regering fortsat har brug for øgede indtægter for at klare de samfundsopgaver, vi nu engang har taget

op, men disse indtægter kan i det væsentlige kun hjembringes ved øget produktion og eksport.

Landbruget kan også udmærket producere mere, hvis det har sikkerhed for afsætning til rimelige priser, men indtil nu er det jo nærmest det modsatte, der er sket: en øget produktion møder øgede vanskeligheder for afsætningen, og en billigjort produktion i Danmark, f. eks. gennem rationalisering, besvares af aftagerlandenes kunder med forøgelse af told og afgifter.

Lad mig slå fast, at venstre går ind for virkelig frihandel ud over grænserne, men vi må jo tage hensyn til forholdene ude omkring. Alle andre lande indrømmer i princippet, at vor stilling er den rigtige, men alligevel indtager de det modsatte standpunkt specielt med hensyn til landbrugsvarer.

De højtærede ministre talte også om, at vi muligvis skulle have lov til at tage et særstandpunkt. Når det imidlertid er således, at vi holder på det rigtige, må det formuleres sådan, at det er de andre, der har haft adgang til at få undtagelsesbestemmelser indført. Det er ikke os, der kræver dispensation fra det, der er det rigtige. Med dette udgangspunkt må der være basis for en fornuftig placering for Danmark inden for de sammenslutninger, der er ved at opstå. I samtlige andre europæiske lande, lad os tage USA med, sikrer staten landbruget garanteret afsætning og minimumspriser. Danmark kan ikke gøre det samme, men de sammenslutninger af stater, der her er tale om, vil inden for deres område ubetinget kunne finde mulighed for at anbringe det kvantum landbrugsvarer, som vi må have afsat.

Lad mig her nævne, at vore landbrugsorganisationer og andre udfolder de stærkeste bestræbelser for også ude omkring i verden at finde supplerende og helst stigende afsætning af landbrugsvarer, hvilket også delvis er lykkedes, men vi må have mulighed for at afsætte et stigende kvantum også inden for de her omhandlede områder,